

[Finansministeren.]

tragtninger, jeg har gjort mig til Talsmand for her, er anerkendt andre Steder, og hvorledes de f. Eks. i Tyskland har ført fra en endnu mere opskruet Formuebeskatning, man havde dér, ned til en, der nu er saa lav i Forhold til vor som den, man har i Tyskland nu. Jeg har paavist alt dette, men det preller ganske af — det preller ganske af. Man har derimod kun et eneste at sige: Ja, men det er alligevel de store Formuer, der faar den meste Eftergivelse. Det er dette ganske jævne, demagogiske Raab, man haaber at kunne gøre gældende ude omkring paa Valgtribunerne. Det er det, hvormed man møder selv de klareste, uimodsigeligste Paavisninger af vor nuværende Formueskats ødelæggende økonomiske og sociale Konsekvenser, Konsekvenser, der er ødelæggende ogsaa for Statsfinanserne og, som jeg ogsaa udførligt har paavist, ligeledes skadelige for de kommunale Finanser.

Jeg agter nu ikke at gentage dette oftere; modbevise det kan ingen. Der er kun en eneste Bemærkning, jeg ønsker at gøre til det ærede Medlem Hr. P. Munch. Han sagde, at jeg havde begaaet den Fejl kun at raadføre mig med Spidserne af de forskellige Erhvervsgrene. Nu beder jeg det ærede Medlem undskylde. De, der har henvendt sig til mig, staar som valgte Repræsentanter for Landboforeningerne, for Industrien, for Haandværk, for Søfart og for Handel. Det ærede Medlem siger: Ja, men Arbejderne var ikke med. Men i de Forhold, her er Tale om, er det Bedriftslederne, der har den afgørende Indsigt. I Spørgsmaalet om, hvorvidt en Beskatning af den ene eller den anden Art er mere eller mindre skadelig for det paagældende Erhverv, er det Bedriftslederne, ikke Arbejderne, som man maa spørge, naar man vil komme til en sagkyndig Dom om dette Forhold. Det er det, jeg har gjort, og alle Repræsentanterne for disse Erhverv har været med mig enige om, at det er paa de to Punkter, hvor jeg har sat ind, at der skal sættes ind.

Fraenkel: Det er gaaet mig ved denne Lejlighed som for øvrigt ikke saa sjældent, naar vi diskuterer et stort økonomisk Spørgsmaal som det, der foreligger her, at det forekommer mig, Diskussionen glider meget hurtigt fra en nationaløkonomisk Diskussion over til at være en privatøkonomisk, og den strækker sig saa lige fra en Diskussion af Klassers og Partiers Økonomi, der jo ogsaa er Privatøkonomi,

en underlig smaatskaaren Diskussion om Bagateller, en Diskussion, som paa mig mere efterlader et Indtryk af, at jeg har været til Stede ved en Diskussion i en eller anden Spækhøkerbutik, hvor man paa begge Sider af Disken sloges om en Spegepølse, eller hvad det nu var, end af, at jeg har overværet en politisk Diskussion. Jeg siger dette og har Grund til at sige det, fordi der Gang efter Gang er kommet Bebrejdelser frem, for Eksempel fra det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, for, at man viser de Klasser, som man nu ønsker at hjælpe, Medynk. Hvad mig angaar, har hele dette Spørgsmaal ikke Skygge med Medynk eller Ikke-Medynk at gøre. Det har simpelt hen med det at gøre, at den likvide Kapital her i Landet er i højeste Grad mangelfuldt til Stede. Det er det, som er Kærnepunktet, naar vi vil tale Nationaløkonomi. Vil vi tale Privatøkonomi, skal vi se paa Sagen paa en helt anden Maade. Men nationaløkonomisk er det Kærnepunktet. Jeg bryder mig ikke noget om disse hundrede Millioner Kroner, der blev spillet op med her i Gaar, af Kapital, som ikke er likvid, men den likvide Kapital er saa knap her i Landet i Øjeblikket, at selv til de bedst funderede Foretagender er det ikke muligt at skaffe Kapital. Og en Ting maa vi alle huske paa: at skal et Erhvervsliv fremmes, saa maa der under Nutidens Forhold eksistere likvid Kapital. Skal et Erhvervsliv fremmes, maa der nogle Steder findes Kapital udover den, man lige skal bruge til at leve for, eller til den nærmeste Fremtids Behov. Først naar der findes Kapital derudover, bliver det muligt at faa Kapital ind i Foretagender. Der er ingen Tvivl om, at der er Foretagender, som er planlagt for Tiden, og hvis Produktivitet, saa vidt man overhovedet kan se, forretningsmæssigt er utvivlsom, men der kan ikke skaffes Kapital til dem af den simple Grund, at man ikke har Kapital. Og hvor mange, mange Gange har jeg ikke i sin Tid, for en 30—40 Aar siden, af vore oversøiske Folk hørt den Bebrejdelse fremsat mod os herhjemme, at vi var uden Initiativ, og at vi ingenting turde risikere; vi vilde bare leve af Obligationer o. s. v. Sagen forholdt sig imidlertid ikke saaledes. Ganske vist, jeg kender ogsaa Tilfælde, hvor der burde have været vist Initiativ, og hvor der var Kapital til det, men ikke blev vist Initiativ; det skal jeg ikke skjule. Men faktisk var der i Almindelighed den Gang ikke Kapital udover netop det, man skulde bruge til at holde Tingene gaaende for.

Derfor er det et Spørgsmaal af største nationaløkonomiske Betydning, hvorvidt